

„O zoo! Heeft-ie....? Enfin, vertel maar!”

„Ja. Nou. Hij deed in-eens erg vervelend van middag. Afschuwelijk. Ik was er heelemaal niet op verdacht.... Nou ja, hij had er wel 'is meer op gezinspeeld.... dat weet je wel.... Dat hij me zoo lief vond en zoo mooi.... Flauwiteiten. Ik had er maar wat om gelachen. Ik dacht altijd: als hij merkt dat ik er in 't geheel niet op reageer, zal 't vanzelf wel ophouden. Maar van middag.... op een moment dat-ie heel dicht bij me kwam staan, kwasi om goed op te nemen 't een of ander détail.... Ik werd er een beetje verlegen onder, keek hem even aan.... Nou, toen heeft-ie me beetgepakt in-eens, omhelsd, gezoend....”

„Flink zoo! En?”

„Nou, dat begrijp je natuurlijk wel! Ik duwde hem van me af, ik verweerde me, spreekt vanzelf! Maar ik was er zoo onthutst van.... hij is zoo sterk.... Ik moest huilen.... Ik zei dat ik niks om hem gaf, geen steek, en dat ik zou weggaan en nooit meer terugkomen.... Eerst deed hij ook erg verschrikt, en smeekte.. Maar toen.. in-eens.. och-god..”

Zij beefde, bukte zich....

„Arm vrouwtje!” Huib nam haar handen in de zijne. „Rustig nou maar.... En toen?”

„Toen kwam het ergste. Hij werd vreeselijk kwaad, en zei dat-ie me tóch niet laten zou, en dat ik wel degelijk van hem hield en hem had gelokt en aangemoedigd, enne.... och nee, Huib, toe, het was zoo vreeselijk akelig!” Ze liet zich tegen hem aanvallen, snikte.

„Maar m'n liefste, kom!.... Het beduidt immers niets.... Ik begrijp waarachtig wel.... Maar ik dien toch precies te weten....”

„O, 't was afschuwelijk! Ik weet waarachtig niet meer wat-ie er allemaal heeft uitgeslagen.... Met z'n kwasi diepzinnigheden en zijn platte spraak.... Maar hij zei onder andere: dat ik me voor jou niet behoefde te geneeren, want dat jij toch blijkbaar ook je gang ging. Onlangs had-ie je nog gezien, in een haagsch restaurant, met een donker meisje....”

„Wat? Wel verdomme! Je weet, dat was....”

„Och ja natuurlijk! Ik weet het immers altijd allemaal! Dat meisje uit Tiel dat je haar roman had gestuurd. Maar dat wou ik hém toch niet zeggen! Het gaat hem niks aan, niks! O-god-o-god, het maakte me zoo wee, zoo misselijk van mezelf, dat ik die man ook maar een oogenblik.... Ik heb het hem in zijn gezicht geschreeuwd, dat hij een ploert was, een akelig min sujet, en 'k ben weggelopen. Maar 'k was er heelemaal door van streek. 't Is afgrijselijk!”

„Arme, arme schat!” Hij trok haar heelemaal op zijn knieën. „Je hebt het uitstekend getrakteerd, hoor!”

„Ja? Kan je me heusch vergeven, Huib? Ben je niet boos op me?”

„Maar mijn lieveling nou toch! Vergeven! Jou! Je bedoelt zeker